

РЕШЕНИЕ

№ 3718

гр. София, 18.11.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 11.10.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **3576** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за българските лични Д. (ЗБЛД).

Делото е образувано във връзка с жалба от Х. Н. Х., наименована „касационна“, с която сочи, че по отношение на него е наложена принудителна административна мярка по чл. 76, т. 3 ЗБДС (понастоящем ЗБЛД), която противоречи на правото му на гражданин на ЕС да се придвижва свободно. Твърди, че заповед за това не му била връчвана. Представя писмо изх. № 4259/21.02.2005 г., подписано от началник на Направление „БДС“ – ДНСП, с което е бил уведомен за започнало административно производство за налагане на ПАМ.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява. Представил е на 08.10.2010 г. писмена защита, с която отново иска да бъде отменена наложената му със Заповед № */04.04.2005 г. ПАМ, за което е получил единствено писмо изх. № 4259/21.02.2005 г. Позовава се на Директива 2004/38/ЕО. Заявява претенция за присъждане на разноски за водене на делото, в размер на 10 лева.

Ответникът – Д. на Д. „БДС“ – МВР, представляван от юрисконсулт оспорва жалбата, като представя и писмено становище.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след като обсъди доводите на страните

и събраните доказателства, приема следното.

С издадена от началника на Направление „БДС” при Д. „Национална служба Полиция” - МВР Заповед № */04.04.2005 г. на жалбоподателя Х. е наложена ПАМ на основание чл. 76, т. 3 от Закона за българските Д. за самоличност, в редакцията преди изменението с ДВ, брой 43/20.05.2005 г. Текстът на разпоредбата на чл. 76, т. 3 ЗБДС към датата, на която е издадена заповедта е бил: *„може да не се разреши напускане на страната, паспорти и заместващи ги Д. да не се издават, а издадените да се отнемат на лица, които имат парични задължения в големи размери към Б. физически и юридически лица, установени по съдебен ред, освен ако личното им имущество покрива задължението или ако представят надлежно обезпечение”*. От съдържанието на заповедта се установява, че наложена принудителна мярка е със съдържание: *„отказвам издаването на (да се отнемат издадените) паспорти или заместващите ги Д. на българския гражданин Х. Н. Х.”*. Административният орган се е позовал на предложение от РС – В Т. по изп. дело № 142.2004 г., по което лицето е длъжник.

На 03.05.2010 г. Х. е подал молба, адресирана до вече несъществуващото направление „БДС” – ДНСП, с която е поискал да бъде отменена ПАМ, наложена му (според него) с писмото, изх. № 4259/21.02.2005 г. С писмо от 15.05.2010 г. Д. на Д. „БДС” - МВР е уведомил жалбоподателя, че във връзка с двете му молби е направено запитване до Съдебно – изпълнителната служба при РС – Горна Оряховица, но не е получен отговор до момента. Отговорът е получен по – късно, с писмо от 21.05.2010 г., с което държавен съдебен изпълнител е потвърдил, че не е отпаднало основаниято за наложената със Заповед № */04.04.2005 г. ПАМ.

От страна на ответника не бяха представени доказателства за връчване на заповедта на засегнатото лице или дори за направени опити да му бъде съобщена, поради което Съдът приема, че подадената на 04.05.2010 г. пред Великотърновския районен съд жалба срещу заповедта е процесуално допустима за разглеждане. Жалбата е и основателна.

Разпоредбата на чл. 76. т. 3 от ЗБДС, който от 2009 г. е със заглавие Закон за българските лични Д. е отменена – ДВ, брой 82/2009 г. В редакцията, в сила за периода на издаване на заповедта – 04.04.2005 г. нормата е предоставяла възможност да не се разрешава напускане на страната, паспорти и заместващи ги Д. да не се издават, а издадените да се отнемат на лица, които имат парични задължения в големи размери към Б. физически и юридически лица, установени по съдебен ред, освен ако личното им имущество покрива задължението или ако представят надлежно обезпечение. По отношение на жалбоподателя, както стана ясно, е приложена само забраната да му бъдат издавани паспорти или заместващите ги Д., респективно, постановено е да му бъдат отнети вече издадените. Предвид наличието на установено към онзи момент парично задължение заповедта е била издадена в съответствие с действащата тогава материалноправна норма, но след този период са настъпили нови факти, чието

установяване и преценка следва да бъде извършено от Съда, съобразно чл. 142 АПК.

С отменената норма на чл. 76, т. 3 ЗБДС на практика е било въведено ограничаване на правото на лицето да напуска пределите на страната, тъй като тогава това е било възможно само след представяне на паспорт, но не и на лична карта – чл. 33, ал. 1, чл. 34 ЗБЛД. След отменянето на нормата, като основание за налагане на ограничения за напускане на страната отпадна наличието на парични задължения в големи размери, към физически или юридически лица, установени (задълженията) по съдебен ред. Аналогично правно основание, но при наличие на подлежащ на принудително изпълнение съдебен акт, който не се изпълнява е въведено с новия текст на т. 6, чл. 75 ЗБЛД. Независимо, че е наложена преди 01.01.2007 г. – датата на присъединяване на РБ към Европейския съюз, забраната по отношение на жалбоподателя, която продължава да действа и понастоящем ограничава неговото право на свободно движение в границите на Съюза (чл. 21 от Договора за функционирането на Европейския съюз, предишен чл. 18 ДЕО). Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, от 29 април 2004 г. урежда правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите – членки. По смисъла на чл. 2, ал. 1 от Директивата жалбоподателят безспорно е гражданин на Съюза и като такъв е бенефициент на правата, които урежда тя (чл. 3, т. 1). С чл. 6, т. 1 на Договора за Европейския съюз (в сила от 01.12.2009 г.) на Хартата на основните права на Европейския съюз, от 07.12. 2000 г. е призната същата юридическа сила като на учредителните договори. Хартата от своя страна също гарантира правото на свободно движение и пребиваване. Нормите на Общностното право се ползват с предимство пред тези от вътрешното право, които им противоречат. Чл. 27 от Директива 2004/38/ЕО предоставя възможност на държавите–членки, при спазване на разпоредбите на Глава VI да ограничат свободата на движение и пребиваване на граждани на Съюза и на членове на техните семейства, независимо от националността им, от съображения, свързани с обществения ред, обществената сигурност или общественото здраве. Предприетите от такива съображения мерки трябва да съответстват на принципа на пропорционалността и да се основават изключително на личното поведение на въпросното лице. Изрично е уточнено, че личното поведение на конкретно лице трябва да представлява истинска, реална и достатъчно сериозна заплаха, която засяга някой от основните интереси на обществото, както и че мотиви, които са изолирани от конкретния случай и които се опират на съображения за обща превенция са неприемливи. С изречение второ на чл. 27, ал. 1 е въведена забрана за позоваване на съображения за обществен ред, обществената сигурност или общественото здраве, за икономически цели. Ограничаването на свободата на движение на жалбоподателя, каквото представлява наложената спрямо него, в нарушение на установената в чл. 27, ал. 1, изр. второ забрана, служи за удовлетворяване на икономически цели и интереси на частен гражданскоправен

субект. Разпоредбата на чл. 27, ал. 1 е непосредствено приложима по отношение на всички субекти на правото, вкл. и на частните лица, тъй като несъобразяването с нея води до нарушаване на основно право – правото на свободно придвижване. Същата е формулирана ясно и урежда конкретните хипотези, при наличието на които Държавата може да се отклони от принципа. Разпоредбата несъмнено има ограничен директен ефект, понеже засяга неравнопоставени правоотношения, каквито са тези между физическите лица, граждани на държава – членка на ЕС и самата държава. В случая, с нормата на чл. 75, т. 6 ЗБЛД е въведено ограничаване на правото на излизане от държава – членка, като част от правото на свободно движение (чл. 21 от Договора за функционирането на Европейския съюз, предишен чл. 18 ДЕО). Основанията за предвиденото в ЗБЛД ограничаване не са предвидени в директивата, поради което пряко ѝ противоречат. Поради това, предвиденото в чл. 75, т. 6 ЗБЛД ограничаване на правото на свободно движение на територията на държавите – членки на ЕС не следва да бъде прилагано. На същите основания, на отмяна подлежи и Заповед № */04.04.2005 г., доколкото с нея е създадено ограничение за жалбоподателя.

С оглед изложените съображения Административен съд С. – град, 14 състав намира, че следва да отмени оспорената заповед в частта, с която е ограничено правото на жалбоподателя да се движи и да пребивава свободно на територията на държавите – членки. Така очертания изход на съдебния спор определя като основателна и претенцията на жалбоподателя за възстановяване на направените за водене на делото разноски, в размер на 10 лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, вр. ал. 1, чл. 143, ал. 1 АПК Административен съд С. - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на Х. Н. Х. Заповед № */04.04.2005 г, издадена от началника на Направление „БДС” при Д. „Национална служба Полиция” - МВР в частта, с която е ограничено правото на жалбоподателя да се движи и да пребивава свободно на територията на държавите – членки на ЕС.

ОСЪЖДА Д. „Б. Д. за самоличност” – МВР да възстанови на Х. Н. Х. – ЕГН: *, гр. Велико Т., ул. „К. Паница” № 3Е, етаж 4, ап. 11 направените разноски в размер на 10 лв. (десет лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: